



GAYE BORALIOĞLU • Her Şey Normalmiş Gibi

GAYE BORALIOĞLU İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde sistematik felsefe ve mantık okudu, aynı bölümde yüksek lisans yaptı. Gazeteci, reklam yazarı ve senaryo yazarı olarak çalıştı. Atuf Yılmaz'ın yönettiği "Eylül Fırtınası" filminin senaryosunu yazdı. İlk kitabı *Hepsi Hikâye* 2001'de, *Meçhul* 2004'te, *Aksak Ritim* 2009'da, *Mübarek Kadınlar* 2014'te, *Dünyadan Aşağı* 2018'de, *Alâmetler Kitabı* 2021'de, *Her Şey Normalmiş Gibi* 2025'te İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Bir gençlik romanı olan *İçimdeki Ses Günüşiği* Kitaplığı'ndan 2013'te, Ümit Kivanç ile birlikte kaleme aldıkları *Haysiyet* Kiraathane Kitapları'ndan 2019'da çıktı. Kitapları ve öyküleri çeşitli dillere çevrildi. "Mi Hatice" adlı öyküsü kısa film olarak çekildi ve çeşitli festivallerde ödüller aldı. Dört öyküsü Muamma adıyla tiyatro sahnesine aktarıldı. *Aksak Ritim* ile 2011 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü Mansiyonu'nu, *Mübarek Kadınlar* ile 2015 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü, *Dünyadan Aşağı* ile 2019 Duygu Asena Roman Ödülü'nü, *Alâmetler Kitabı* ile 2022 Türkân Saylan Sanat Ödülü'nü kazandı. Almancada *Der Fall Ibrahim* adıyla yayımlanan *Meçhul* romanı 2017 Frankfurt Kitap Fuarı'nın "Satırlar Arasında" programına seçildi.

İletişim Yayınları 3634 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 656

ISBN-13: 978-975-05-3921-3

© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2025, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu, Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ İsmet Değirmenci, "Doğa Konuşur", 2021,
tuval üzerine akrilik ve karışık teknik, 25x25

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Funda Dörtkaş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GAYE BORALIOĞLU

Her Şey Normalmiş Gibi



1

*İnsan dünyada bedeni kadar
yer kaplamıyor.*

Çıkış var mı buralardan?

Günlerdir kafamın içinde dönüp dolaşan kara bulutları dağıtmak için ayaklarımı sürüye sürüye loş koridordan geçtim, mutfaktaki masanın üzerinde duran, dün ısmarladığım pizzanın son dilimini ağzıma attım, buzdolabını açıp bir bira aldım, geride bir tane daha kaldığı için tatlı bir mutluluk sardı bünyemi, biranın kapağını kaşığın sapıyla açıp ilk birkaç yudumu orada içtim ve sonra yeniden karargâhıma yani salona döndüm; sehpanın üstü boş şişeler, bardaklar, içinde kırıntılar kalmış tabaklarla dolu. Bilgisayar ekranında anlamsızca dönüp duran bir logo. Sehpanın üzerindeki dolu kül tablasının yanından ucunda minik kalp sallanan bir küpe bana bakıyor. Günlerdir.

Göğsümün ortasındaki yangına çare olması umuduyla biranın geri kalanını kafama diktim, kanepeye oturdum. O kalp oradan bana bakıyor ya, kilitliyor beni olduğum yere, dilimin ucuna gelen bütün sözcükleri uçurup havaya savuruyor. Bir küpe teki insanı bu kadar mı çaresiz bırakır? Çıkış yok mu buradan?

Yüzümü yıkar gibi kurtulmak istiyorum aslında ondan. Uçup gitsin ruhumdan, bütün anılarını, bedenimde bıraktığı izleri, evin kuytu köşelerine dağılmış kelimelerini, yatağıma sinen kokuları alıp yok olsun. Hiç iz kalmasın.

İnsan dünyada bedeni kadar yer kaplamıyor. Kapıyı kapattığında dışarıda kalan değil insan dediğin varlık, kapının altından sızan. Her yerden karşına çıkıveriyor, sen dışarı atıyorsun, bakıyorsun bacadan süzülürmüş, sen defterin arasında çekmeceye kaldırıyorsun, fark ediyorsun ki bir cümle perdenin kenarında asılı kalmış, sen kilere kapatıyorsun, kaynayan tencerenin dumanından kokusu geliyor. Gitti diyorsun, geride bir mavi kalp kalıyor. Böyle yok edilmesi imkânsız bir varlık işte!

Dışarıda yağmur yağıyor, hava kara sarı. Camlara vuran damlaların sesini dinliyorum; yağmurun yoğunluğundan dallara tutunamıyor yapraklar, birer birer yere düşüyor. Karşıdaki inşaatın tozu, yolun çamuru, sonbahar yaprakları, tuhaf, dalga dalga bir zemin oluşturuyor. Bütün ayrılıklar dumanlıdır zaten.

Günlerdir ne uykularım uyku ne uyanıklığım uyanıklık. İçsem sarhoş olamıyorum, içmesem kendime tahammülüm yok. Bir gündüz rüyasında asılı kalmış gibiyim. Gördüğüm dünya gerçek değil, doğduğum ev bana yabancı.

Sahi, hiç benim olmuş muydu bu ev? Gönül rahatlığıyla “evim” dediğim bir zaman oldu mu? Her birinde babamın parmak izi bulunan kitaplar, annemin yüzlerce kez yemek pişirdiği tencereler, parke zeminde ince topuklu ayakkabılarının izleri, duvardaki şarap lekeleri, babamın kırdığı ayna... Ben neredeyim bu manzaranın içinde? Duvardaki şu annesinin elinden tutmuş çocuk ben miyim? Hafifçe sararmış fotoğraftaki şu tumbul bebek? Mezuniyet kıyafetlerinin içinde sırttan şu genç adam ben miyim? Çocukluğumun soluk hatıralarını annemle babama kiralamışım sanki, ben şimdi-

ki zamanda takılıp kalmışım; di'lisi, miş'lisi olmayan, fiil çekimi bulunmayan bir şimdiki zamanda.

Bu hayatta sığınabileceğim tek yere, battaniyenin altına giriyorum. Dünyadan çekilmek istercesine bedenimi yumuşak örtünün altına saklıyorum. Battaniye beni sarıp sarmalıyor, sıcaklığı kaslarımı gevşetiyor. Acılarımın aramda bir örtü var şimdi. Uyumayacağımı bildiğim halde gözlerimi kapatıyorum.

Kapının yanından kırılgan bir öfkeyle bana bakıyor Lora. Bütün bedeniyle konuşuyor, sözcükleri havada birbirine çarpıp üstüme dökülüyor. Durdurmaya çalışıyorum çaresizce, “Sonra,” diyorum, “Şimdi değil, başka zaman...” Bundan başka zaman yokmuş, bizim gelmişimiz, geçmişimiz, şimdimiz işte şu anmış. Ona bakmadan, “Elimde değil,” diyorum, “Ben buyum işte. Bu kadar...”

Gözlerinde derin bir acı belirliyor, uzun zamandır ertelenmiş bir hayal kırıklığı ağır ağır su yüzüne çıkıyor, sonra ani bir öfkeyle birleşiyor, kapıyı çarpıp gitmeden önce son cümlesini kucağıma bırakıyor:

“Sen umutsuz vakasın!”